

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τριμήνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τριμήνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰανουαρίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ φιλικὴ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκχαλιν τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀμέσως. Οἱ συνδαιτυμόνες ἡμιλίθωντο ποῖος νὰ φαῖ ἢ περιποιητικώτερος πρὸς τὸ συμπαθητικὸν αὐτὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἦτο προικισμένον μὲ τόσον ὠραῖον τάλαντον καὶ τοῦ ὁποίου μάλιστα ἐγνώριζαν τὴν ἱστορίαν. Διότι ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. δὲ-Κουρτέϊγ τοὺς εἶχεν εἰπῇ ὅτι ἐσχόπευεν νὰ μεταναστεύσῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἡ συμπάθεια ἐξεδηλώθη καὶ πρακτικώτερον, ὅταν ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς ἐδήλωσε :

—Ἀγοράζω τὴν χαρικοτούρα μου ἓνα ναπολεόνι ! . . . ὁρίστε !

Κ' ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔρριψε εἰς ἓνα πιάτο.

Τὸ παράδειγμά του, ἔγνεῖται, εὔρε πολλοὺς μιμητάς. Καὶ εἰς τὸ πιάτο, τὸ ὁποῖον ἐγύρισε ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, ἔρριπτεν ἄλλος χρυσοῦν νόμισμα καὶ ἄλλος ἀργυροῦν.

Ὁ Ραοὺλ παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Ρενὲ δὲ-Κουρτέϊγ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ περιφέρῃ τὸ πιάτο, κ' ἔβλεπεν ἐκστατικῶς τὴν πώλησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία ὑπερέβαινε ὅλας τὰς ἐλπίδας... Ὅταν τοῦ ἔφεραν τὸ πιάτο, δὲν ἐτόλμησε νὰ πάρῃ ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Τοῦ ἐφαίνοντο πάρα πολλά. Ἐστέκετο μετέωρος, κατακόκκινος κ' ἐψέλλιζεν εὐχαριστίας. Ἐδέησε δὲ νὰ τοῦ χώσῃ διὰ τῆς βίας ὁ κ. δὲ-Κουρτέϊγ τὰ νομίσματα ἐκεῖνα εἰς τὸ κασκέττον του, λέγων :

—Πάρ' τα, μικρέ, θὰ σοῦ χρησιμεύσουν γιὰ τὸ ταξίδι.

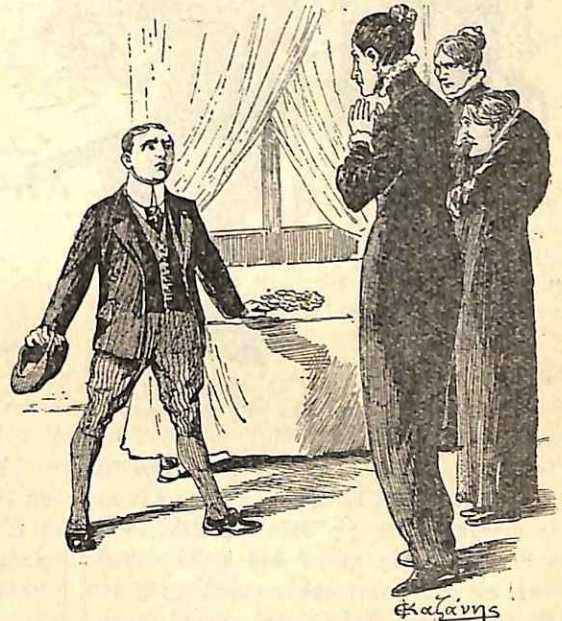
Καμμιὰ φορὰ δὲν χρειάζονται περισσότερα γιὰ νὰ κάμῃ κανεὶς περιουσίαν.

Ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον παραχαλισμένος. Καθὼς ἐπερνούσεν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, ποὺ ἐστέκοντο εἰς τὴν εἴσοδον, κάποιος τοῦ εἶπε :

—Εἶχες τύχη, μικρέ ! . . . Καλὰ πῆγε σήμερον ἡ δουλειά σου ! . . .

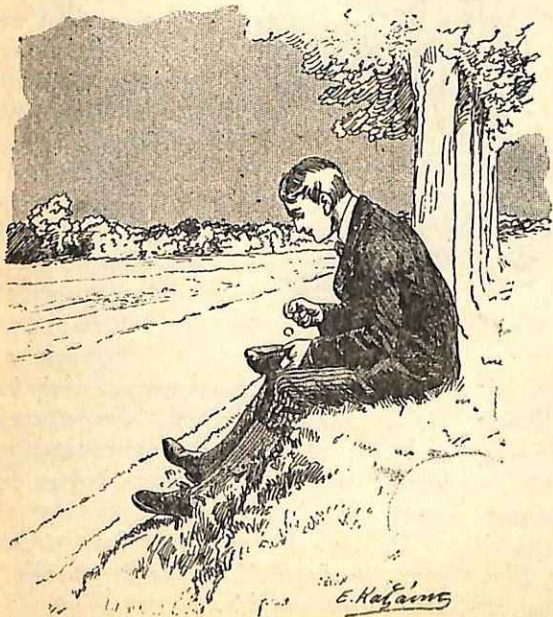
Ὁ Ραοὺλ ὅμως δὲν εἶχεν ἰδέαν τοῦ ποσού, τὸ ὁποῖον ἀπεκόμιζε καὶ τὸ ὁποῖον ἐφούσκωνε τώρα τὴν τσέπην τοῦ πανταλοῦ του. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Κλούμπ κ' ἐβόρθη εἰς τὸν δρόμον ἀπεφάσισε νὰ τὰ μετρήσῃ.

Ἐκάθησε τότε εἰς ἓνα ὄχθον καὶ ἀδειασε τὴν τσέπην του. Τὰ ναπολεόνια ἐξέφυγον ἀφθονά. Ἦσαν δώδεκα. Ἐπειτα καμμιὰ δεκαριά ἀσημένια πεντό-

Φαλάνης

«Τὴν ἤθελετε λοιπὸν νὰ κάμω, σὰς παρακαλῶ ;»
(Σελ. 62 στ. 6')

Φαλάνης

«Ἐκάθην εἰς ἓνα ὄχθον...» (Σελ. 61 στ. 6')

φραγκα καὶ χαρτονομίσματα μαζί !
Τριακόσια φράγκα ! Εἶχε τριακόσια φράγκα ! Καὶ δὲν τῷ ἐχρειάζοντο διὰ τὸ ταξεῖδι παρὰ μόλις ἑκατὸν ! . . .

Ὁ Ραοὺλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Σανλί μεθυσμένος ἀπὸ γὰρὸν καὶ ὑπερηφάνειαν. Ἡ ζωὴ τῷ ἐφαίνετο εὐκόλος. Πῶς ἤμπορουσε ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἐπιτυχίας του εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀφοῦ κ' ἐδῶ ἀκόμη, εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ πρώτη του δοκιμὴ πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων, ἔδωσε τέτοια ἀποτελέσματα ; . . .

Καμμιὰ δυσκολίαν δὲν ἔδλεπε πλέον. Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἐφθάνει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζωγραφίσῃ ἀνθρωπάκια εἰς ἓνα τετράδιον, διὰ νὰ κάμῃ ὁλόκληρον περιουσίαν.

«Καὶ ὅσο συλλογίζομαι, ἔλεγεν, ὅτι ἡ θεία μου ἀνησύχησεν διὰ τὸ μέλλον μου, ἐπειδὴ δὲν ἤμουν πιά γραφεὺς τοῦ κ. Δυφούρ ! Φαντάζομαι πῶς θὰ ἐκπλαγῶν, ἂν ἴδω τὰ πλούτη μου ! . .

Ψυχολογία

Όταν έφθασε εις τὸν οἰκίσκον τῆς ὁδοῦ Σαϊντ-Αινιάν, ὁ φίλος μας ἀπεγοητεύθη, μὴ εὐρὼν κανένα. Αἱ δεσποινίδες ἔλειπαν εἰς τὸν ἑσπερινόν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένῃ διὰ νὰ πολυάσῃ τὸν θρίαμβόν του.

Ἐκάθισεν εἰς τὸν κήπον καὶ ἐδοκίμασε νὰ διαβάσῃ. Ἀλλὰ δὲν κατώ-

«Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ με ψηλαφῆτε, σὰν γουρουνόπουλο γιὰ πούλημα!»

θῶσε νὰ προσηλώσῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὸ βιβλίον. Ἐσκέθη τότε νὰ κάμῃ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου. Εἶχε κάθε δικαίωμα τώρα ποὺ ἡσθάνετο τὴν στέπην του φουσκωμένην ἀπὸ χρήματα, τὰ πρῶτα χρήματα ποὺ ἐκέρδιζε διὰ τοῦ ταλάτου καὶ τῆς ἐργασίας του.

Καὶ σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπιτέλους εἰς τὰς πέντε, αἱ τρεῖς γεροντοκόροι ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, κρατοῦσαι τὰ χρυσόδετα προσευχητήριά των.

Βλέπονται τὸν Ραούλ, προσεποiehσαν ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν, ὅταν δὲ ὁ μικρὸς ἐσηκώθη διὰ νὰ τὰς χαιρετήσῃ, μόλις τὴν ἀπεκρίθησαν.

Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία τὸν ἠρώτησε ξηρά :

—Ποῦ ἔφαγες τὸ μεσημέρι ;

Ὁ Ραούλ ἐταράχθη ὀλίγον μετὰ τὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἀλήθεια...δὲν τὸ εἶχε συλλογισθῇ καθόλου...ἀλλὰ δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε ἀπὸ τὸ πρῶτ' καὶ τὸ στομάχι του ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται κατὰ τρόπον ἀνησυχαστικόν. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰποκριθῇ :

—Θεῖά μου, δὲν ἐπρόφθασα νὰ φάγω... τὸ ἐξέχασα ὅλως διόλου καὶ σὰς ὁμολογῶ, ὅτι τώρα πεθαίνω τῆς πείνας.

Αἱ γεροντοκόροι ἐμόρφωσαν περι-

φρονητικῶς καὶ ἡ δεσποινὶς Λευκὴ εἶπε μετὰ τὴν ὀξείαν φωνήν της :

—Μπορεῖ νὰ πεινάς, παιδί μου, τὸ σπίτι ὁμῶς δὲν εἶνε ξενοδοχεῖον. Καὶ ἀφοῦ ἔκρινες καλὸν νὰ μὴν ἔλθῃς τὸ μεσημέρι τὴν ὥρα τοῦ τραπέζιου, θὰ περιμένης τώρα ὥς τὸ βράδυ.

—Τότε νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο, ὑπέλαθεν ὁ Ραούλ.

—Ναί, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Λευκὴ μετὰ φωνὴν ἀκόμη ὀξύτεραν, ἀλλὰ γιὰ νὰ πᾶς στὸ ξενοδοχεῖο, χρειάζονται χρήματα.

Ὁ Ραούλ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἐπερίμενε διὰ νὰ καταπλήξῃ τὰς γεροντοκόρας. Καὶ ἀνασύρας ἀπὸ τὴν στέπην του μίαν ὀράκα χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ τραπέζι, λέγων :

—Χρήματα δὲν μοῦ λείπουν. Ὅριστε !

Πρὸ τῆς θεᾶς τοῦ σημαντικοῦ ἐκείνου ποσοῦ, αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔμειναν ἀναυδοί.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς σιωπῆς, ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἀνέκραξε :

—Ὡ, θεέ μου ! Ποῦ τὰ βρῆκε τόσα χρήματα ;... Εἶμαι βεβαία ὅτι τὰ ἔκλεψε !

Ἀκούσας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ραούλ, δὲν ἡμύρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου θεῖες, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς, δὲν τὰ ἔκλεψα ἐπρόσπαθον σα ἀπλῶς νὰ κερδίσω τὰ ἐξοδά μου, καθὼς μ' ἐσυμβουλεύσατε, καὶ αὐτό, βλέπετε, δὲν μοῦ ἦταν καθόλου δύσκολο, ἀφοῦ σὲ μιά ὥρα ἐμάζευσα ὅλ' αὐτὰ τὰ χρήματα.

Καὶ μετὰ τὸν τρόπον, κύριε ;

—Μετὰ τὴν ζωγραφικὴν μου ! Ἐπῆγγα στὸ Σαντιγὺ καὶ ἐξωγράφισα τὰ μέλη τοῦ Τέννυς-Κλούμπ.

—Ἐξητιάνεψες, μετὰ ἄλλους λόγους, ἐκεῖ πέρα ; ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία θυμωμένη ὡραία δουλειά ! Εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ εὐχάριστο γιὰ μᾶς, ποὺ ἔχομε μιά κοινωνικὴ θέσι,

αὐτὴν αἱ τρεῖς γεροντοκόροι εἰσῆλθον εἰς τὸ σαλόνι, ὁ δὲ Ραούλ ἔμεινε μόνος ἀπέναντι τοῦ θησαυροῦ του, ταχαγμένον, κάπως ἀπὸ τὰπελιστικὰ λόγια τῆς θεᾶς του.

Διὰ τί νὰ μὴν ἐλπίζῃ, ὅτι καὶ ἐκεῖ πέρα θὰ ἐκέρδιζε χρήματα μετὰ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ;...

Ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν διήρ-

νά ξεύρωμε ὅτι ὁ ἀναψὸς μας γυρεύει χρήματα ἀπὸ τοὺς πλουσίους τοῦ τόπου !

—Δὲν ἐγύρευα τίποτε ! ἐφώναξε θυμωμένος ἐπίσης καὶ ὁ Ραούλ. Μπῆκα στὸ Κλούμπ μετὰ τὸν φίλον μου Ρενέ δὲ-Κουρτέιγ, ἔκαμα τὰ σκίτσα μου καὶ οἱ ἄνθρωποι μοῦ τὰγόρασαν.

—Ὁραῖο ἐπάγγελμα ! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Λευκὴ.

—Πάντα καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «χασομέρη», ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ.

—Μπορεῖ, ὑπέλαθεν ἡ γεροντοκόρη, ἡ ἀξιολογία μας ὁμῶς δὲν τὸ καταδέχεται, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς !

—Ἀς μοῦ ἐδίνετε λοιπὸν σεῖς τὰ χρήματα τοῦ ταξιδίου μου, ἐφώναξεν ὁ Ραούλ, χωρὶς νὰ με δάτετε νὰ τὰ κερδίσω μόνος μου. Τὶ ἠθέλατε λοιπὸν νὰ κάμω, σὰς παρακαλῶ ;

Πρὸ τῆς λογικῆς αὐτοῦ τοῦ ἐπιχειρήματος, αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἡσθάνθησαν κάποιαν στενοχωρίαν καὶ ἐνόησαν τὸ ἄδικόν των. Ἀλλ' ὡς τε, τὰ χρήματα ποὺ εὐρίσκοντο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἀπετέλουν ἀκόμη ἰσχυρότερον ἐπιχειρήμα. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ὑποχώρησις ἀξιολογότερα, ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία, ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, εἶπε :

—Πολὺ καλά ! Ἀς μὴ χάνωμε τὰ λόγια μας ! Εὐσὺ, παιδί μου, δὲν ἐννοεῖς ἀπὸ τὰ τοιαυτά πράγματα καὶ δὲν θὰ πεισθῇς ποτέ. Πάρε τὰ χρήματά σου. Σοῦ εὐχαίρει ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶς, νὰ κερδίσῃς πάντα μετὰ τὴν ἴδια εὐκολίαν. Σοῦ ὁμολογῶ ὁμῶς ὅτι δὲν τὸ ἐλπίζω καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ τὸ ἐλπίζῃς καὶ σύ.

Καί μετὰ τὴν ψυχολογίαν αὐτὴν αἱ τρεῖς γεροντοκόροι εἰσῆλθον εἰς τὸ σαλόνι, ὁ δὲ Ραούλ ἔμεινε μόνος ἀπέναντι τοῦ θησαυροῦ του, ταχαγμένον, κάπως ἀπὸ τὰπελιστικὰ λόγια τῆς θεᾶς του.

Διὰ τί νὰ μὴν ἐλπίζῃ, ὅτι καὶ ἐκεῖ πέρα θὰ ἐκέρδιζε χρήματα μετὰ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ;...

Ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν διήρ-

«Τὸ θέμα ἦτο ἀκόμη γραφικώτερον...»

κεσε πολὺ καί, λαμβάνων ἐν χροστὸν νόμισμα ἀπὸ τὸν σωρόν, ὁ Ραούλ ἐσυλλογίσθη :

—Ὡ, πᾶν νὰ φάω πάστες στὸ ζαχαροπλαστεῖο... Μετὰ τὸν κόπον μου καὶ μετὰ τὴν ἰκανότητά μου τὰ κέρδιζα αὐτὰ τὰ λεπτά, καὶ ἂς λένε ὅτι θέλουν ἡ κακόγρηες !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'**ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ****Ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις**

Ἡ «Πάμπαν» εὐρίσκειτο ὑπὸ ἀγνὸν καὶ εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Ζολιέτας, εἰς τὴν Μασσαλίαν, συνωστίζετο τὸ ποικίλον ἐκεῖνο κασποπολιτικὸν πλῆθος, τὸ ὁποῖον θλέπει κανεὶς εἰς κάθε ἀναχώρησιν πλοίου, καὶ πρὸ πάντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα παίρνουν μετανάστες.

Καὶ ἡ «Πάμπαν» ἀνέπαρνε πλείοντων χιλίων διακισίων, ἐκ τῶν ὁποίων ὀκτακόσιοι περίπου ἦσαν Ἰταλοί, ἐπιβιβασθέντες προηγουμένως ἀπὸ τὴν Γένουαν. Ἀλλὰ ἀκόμη θὰ ἐπεβιβάζοντο κατόπιν, ἀπὸ τὴν Ἀλμερίαν τῆς Ἰσπανίας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου κατεγίνοντο ὁλονὲν εἰς τὰς διαφόρους διατυπώσεις, τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν μεταναστῶν. Οὗτοι ἔπρεπον νὰ περνοῦν ἕνας-ἕνας ἀπὸ τὸν ἱατρόν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξήταξε, διότι, κατὰ τὸν κανονισμὸν, δὲν ἐγίνοντο δεκτοὶ ὡς μετανάστες, παρὰ μόνον ἄνθρωποι ὑγιεῖς, ἀρτιμελεῖς καὶ καλοκαρμέντοι. Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἐξεκολούθη ἀπὸ πολλῆς ὥρας βραδείας καὶ προσεκτικῆς. Οἱ ναῦται παρέτασσον τὴν ἀθροπίνην ἐκείνην ἀγέλην εἰς τὴν γραμμὴν, ἐνώπιον τραπεζῆς τοποθετημένης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθοντο οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου ἐν στολῇ.

Ἦσαν ἄνδρες, παιδιὰ, γέροντες, νέοι, καὶ ὅλοι αὐτοί, μετὰ τὴν σειράν, ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἱατρόν, ὁ ὁποῖος ἐξήταξε στόματα, δόντια, μάτια. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ παρουσίαζε τὴν θλιβεράν ὄψιν ἀγορᾶς δούλων, σκλαβωπάζαρου. Καὶ μόλις ἐτελείωνεν ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις, καθένας ἐσημειώετο εἰς τὸν κατάλογόν τῶν μεταναστῶν ὡς ὑγιεῖς καὶ ἦτο πλέον ἐλεύθερος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πρόραν καὶ νὰ λάβῃ κατοχήν τῆς κλίνης του.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους αὐτοῦ τοῦ γραφικοῦ βεβαίως ἄλλα ρυπαροῦ καὶ δυσώδου, ἐπανευρίσκοντο τὸν φίλον μας Ραούλ μετὰ τὸν Τορπέν, τὸν πρῶτον φαρμακοποιὸν τοῦ Σαίλ. Φυσικὰ ὁ Τορπέν, τοῦ ὁποίου γνωρίζομεν τὸν ζωηρόν καὶ δυσυπότακτον χαρακτήρα, ἐστενωχωρεῖτο πολὺ μετὰ αὐτὰς τὰς διατυπώσεις καὶ ἐνῶ ἐστέκετο εἰς τὴν γραμ-

μὴν μετὰ τὸν Ραούλ, ἐμουρμούριζε διαρκῶς :

—Ἰδὲς, ἰδὲς πῶς μᾶς ἀράδιασαν ἐδῶ καὶ δὲν μᾶς ἀφίνοιν νὰ περνοῦμε παρὰ ἑνας-ἑνας σὰν νᾶμαστε τραγιάγια σφάξιμο ! Μὰ εἰς ἀνυπόφορον !

Κ' ἐδοκίμασεν ἐπανειλημμένως νὰ διασπάσῃ τὴν γραμμὴν καὶ νὰ περάσῃ οἱ ναῦται ὁμῶς τὸν ἐπαγέφερον διὰ τῆς βίας εἰς τὴν θέσιν του.

—Ἐ ! τοῦ ἐφώναξε κάποιος ἄνθρωπος καὶ παππᾶς, μετὰ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς !

Ὡς τὸς ὁ ἀνυπότακτος ἡ ἀγκάσθη νὰ ὑποτάχῃ — τί νὰ κάμῃ ; — καὶ ἐστάθη πλέον ἡσυχος εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὴν γραμμὴν τῶν μεταναστῶν, ἡ ὁποία ἐπροχώρει μετὰ βραδύτητα ἀπελπιστικὴν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ**Η ΠΡΩΤΗ ΜΗ ΑΠΟΚΡΗ**

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν προηγουμένη Κυριακὴν, 11 Ἰανουαρίου, ἀνοίξε τὸ Τριῶδι. Αὐτὸ τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά, διότι εἶνε τώρα δύο ἐβδομάδες ποὺ βλέπετε εἰς τοὺς δρόμους μασκαράδες καὶ... μασκαρεύεσθε ἴσως καὶ σεῖς. Δὲν σὰς φαίνεται ὁμῶς λιγάκι παράξενο, πῶς ἡ Ἀποκρὴ μᾶς ἤλθε φέτος τόσον νωρίς ; Ἀλλες χρονιὲς μετὰ τῶν Φώτων καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου ἐμετολαβοῦσαν ὀλίγαι ἐβδομάδες ποὺ μᾶς ἀφίνα νὰ νηστεύωμεν, νὰ ἐργασθώμεν τελοσπάντων. Φέτος τίποτε. Μετὰ τὰ Χριστούγεννα, τὴν Πρωτοχρονιάν καὶ τὰ Φῶτα, ἀμέσως μασκαράδες. Ἀπὸ τὴ μὴ φασαρία στήν ἀλλήν, χωρὶς διαλειμμάτων, ἀπνευσταί, μονορούφι. Πῶς αὐτό ; Ἀλλ' εἰς ἀπλυστάτον : Ἀφοῦ φέτος πρέπει νὰ κάμωμεν Πάσχα εἰς τὰς 22 Μαρτίου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ῥυθίσῃ ἀργότερα ἢ Ἀποκρὴ. Δὲν ὀπῆρχε καὶ ἄλλο...

—Καλὰ θὰ πῆτε, καὶ γιὰτί φέτος πρέπει νὰ κάμωμεν Πάσχα τόσο νωρίς ; πρὶν καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ ; ἕνα Πάσχα σχεδὸν χειμωνιάτικον ;

Διότι, ἀγαπητοί μου, οἱ Χριστιανοὶ κάμνομεν πάντοτε Πάσχα τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν πρώτην πανσέληνον, κατόπιν τῆς ἐαρινῆς Ἰσημερίας.

—Δηλαδή ; Δὲν μᾶς τὸ κάμνετε φιλά αυτό, κύριε Φαῖδον ;

Εὐχαρίστως. Ἡ ἐαρινὴ Ἰσημερία γί-

νεται πάντοτε, καθὼς ξεύρετε, στὰς ὀκτῶ τοῦ Μαρτίου. (Τότε ἡ ἡμέρα ἔχει δώδεκα ὥρας ἀκριβῶς καὶ ἄλλας τόσας ἡ νύκτα κατόπιν ἡ ἡμέρα γίνεται μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν νύκτα). Λοιπὸν, θὰ κυττάξωμεν πότε θὰ γίνῃ ἡ πρώτη πανσέληνος ὑστερ' ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμερομηνίαν. Κ' εὐθὺς, τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ γίνῃ Πάσχα. Ἐννοήσατε τώρα ;

—Σχεδόν... Ὡστε φέτος ;

Φέτος, ἀγαπητοί μου, συμπίπτει νὰ εἶνε πανσέληνος — ἰδῆτε τὸ ! Καὶ μίαν σας, — εἰς τὰς 18 Μαρτίου, ἡμέραν Τετάρτην. Ἡ πρώτη λοιπὸν Κυριακὴ εἶνε εἰς τὰς 22 τοῦ μηνός. Ἀρα Πάσχα καὶ ἄρα βρέχει... τὸ Πάσχα !

—Ἀλλὰ πότε κάμνομεν Πάσχα ἄργα, τὸν Ἀπρίλιον, ποῦ δὲν βρέχει ;

Ὅταν συμπέσῃ νὰ γίνῃ πανσέληνος ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὴν Ἰσημερίαν. Τότε θὰ χρειασθῇ σχεδὸν ἕνας μῆνας διὰ νὰ ξαναγίνῃ. Καὶ τὸ Πάσχα θὰ μετατεθῇ κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ πλέον ὅψιμον Πάσχα ποὺ γίνεται, εἶνε εἰς τὰς 26 Ἀπριλίου. Τὸ δὲ πλέον πρῶτον εἰς τὰς 21 Μαρτίου.

—Φέτος λοιπὸν εἰς τὰς 22. Πάλι καλά !... Καὶ ἄλλη συνέπεια αὐτῆς τῆς προῤῥότητος, ἐκτὸς τῆς συρροῆς τῶν ἐορτῶν ;

Καρμιά ! Ἀφοῦ ἀνοίξαμεν τὸ Τριῶδι, τὰ πράγματα θὰ τραβήξουν τὸν δρόμον των ὡς ποῦ νὰ νοίξωμεν καὶ τὸ Πεντηκοστήρι. Πρῶτον αἱ τρεῖς ἐβδομάδες τῆς Ἀποκρῆς — ἄλλη μία σας μένει, μικρὴ μοῦ μασκαράδες ! — ἔπειτα αἱ ἔξ τῆς Σαρακοστῆς, (ὅλος ὁ Φεβρουάριος καὶ μέρος τοῦ Μαρτίου, διότι... ἀλείπει ποτὲ ὁ Μάρτης ἀπὸ τῆς Σαρακοστῆς) ἔπειτα Πάσχα, Ἀνάληψις, Πεντηκοστή καὶ τῶν Ἁγίων Πάντων εἰς τὰς 17 Μαΐου.

Ἀλήθεια, ἰδοὺ καὶ μία συνέπεια : Φέτος ἡ νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἶνε ἀτελείωτη : Ἀπὸ τὰς 18 Μαΐου ἕως τὰς 29 Ἰουνίου, — σὰν Μεγάλῃ Σαρακοστῇ ! Ἀλλες χρονιὲς, ὅταν τὸ Πάσχα εἶνε ὅψιμον, ἡ νηστεία αὐτὴ περιορίζεται εἰς ὀλίγας ἡμέρας. Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει ! δὲν τὴν κρατοῦν τώρα οὔτε εἰς τὰς Μενασκήρια. Ὡστε ἡ μόνη συνέπεια ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε, ὅτι φέτος, πολὺ πιονόν, νὰ κάμωμεν Πάσχα... μετὰ τὰ βαρεῖά μας ἐπανωφόρια. Ὅπως δὴ ποτε, εἰμπορῶμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι τὸ καλοκαίρι μᾶς φέτος ὀκρίσῃ νωρίς. Διότι τὸ Πάσχα δίδει πάντοτε τὸ σὺνθημα. Λοιπὸν, καλὸς Ἀποκρὴς καὶ τοῦ χρόνου !

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ ζωὴ τοῦ πλοίου, διαταραχθεῖσα πρὸς στιγμὴν, ἀναλαμβάνει τὴν συνήθη τῆς γαλήνης. Ἡ θάλασσα ἀπέδωσεν τὴν λείαν τῆς.

Ὅταν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον οἱ βοηθοὶ τοῦ ἱατροῦ ἔτριβαν δυνατὰ, συνήλθεν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶλκυσε τὸ διατακτικὸν ἀκόμῃ βλέμμα του, ἦτο τὸ ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον κατεφίλει ἡ μητέρα του. Καὶ ἀσθενὲς μειδίαμα ἐπλανήθη εἰς τὰ πελιδνὰ του στήθη.

Τὸ παιδί ἐσώθη, τὸ ἔσωσεν αὐτός... Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠσθάνθη νὰ τοῦ σείουν τὸ χέρι μὲ συγκίνησιν καὶ τὸ βλέμμα του ἀντίκρουσε τὸ βλέμμα ἑνὸς ἀθρώπου, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζεν ἀπειρον εὐγνωμοσύνης.

«Ὅθι εἶνε ὁ πατέρας» ἐσυλλογίσθη. Καὶ πάλιν διέστειλε τὰ γέιλῃ του μειδίαμα. Ἡθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ διὰ νὰ

τοῦ ἐντελῶς καλὰ καὶ θέλει νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὴν καμπίαν του διὰ νὰ ἀλλάξῃ.

Εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι κρατεῖ ἕνα χαρτονόμισμα, ἕνα χιλιοφραγκίον, καὶ τὸ πρῶτόν του κίνημα εἶνε νὰ ζητήσῃ διὰ τοῦ βλέμματος ἐκεῖνον ποῦ τοῦ τὸ ἔδωκε, διὰ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ἔξαφνα ἐνθυμεῖται κάτι ἄλλο, πολὺ σπουδαιότερον.

Τὴν κασσετίναν!

Χώνει βιαστικὰ τὸ χαρτονόμισμα εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ζωηρὸς, σχεδὸν τρέχει, ὑπὸ τὰ ἐκπληκτὰ ὄμματα τῶν βοηθῶν.

Τὸ πλῆθος, ποῦ τὸν παραφυλάττει ἀπέξω, τὸν ὑποδέχεται μ' ἐπευφημίας, τὸν χειροκροτεῖ, συνωστίζεται ἐμπρὸς του, θέλει νὰ τὸν ἀπαγάγῃ ἐν θριάμβῳ. Ἀλλ' ὁ Μωρίς ἐν μόνον συλλογίζεται νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κασσετίναν.

Ἐνθυμεῖται τὸ μέρος, ὅπου τὴν εἶχεν ἀφίσῃ, σχεδὸν ἀπάναντι τῆς κλίμακος, εἰς τὸν πάγκον τῆς κουπαστῆς, μὰζι μὲ τὸ σακκάκι του.

Θέλει νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ τὸ πλῆθος.

Τὸ «Λονδῖνον» ἔφθασε, πλευρίζει τώρα εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ οἱ ἐπιβάται ἐτοιμάζονται νὰ ποδοβιβασθοῦν.

Ὁ Μωρίς, μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ, στέκεται πλησίον τῆς γεφύρας, ποῦ ἐνώνει τὸ πλοῖον μὲ τὴν ξηρὰν καὶ ἐπιβλέπει τοὺς ἀποδιβαζομένους.

Εὐτυχῶς οἱ ἐπιβάται εἶνε ὀλίγοι. Τοὺς ἐξετάζει ἕνα-ἕνα μὲ προσοχήν, περιμένων ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν νὰ ἰδῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸν κλέπτην του.

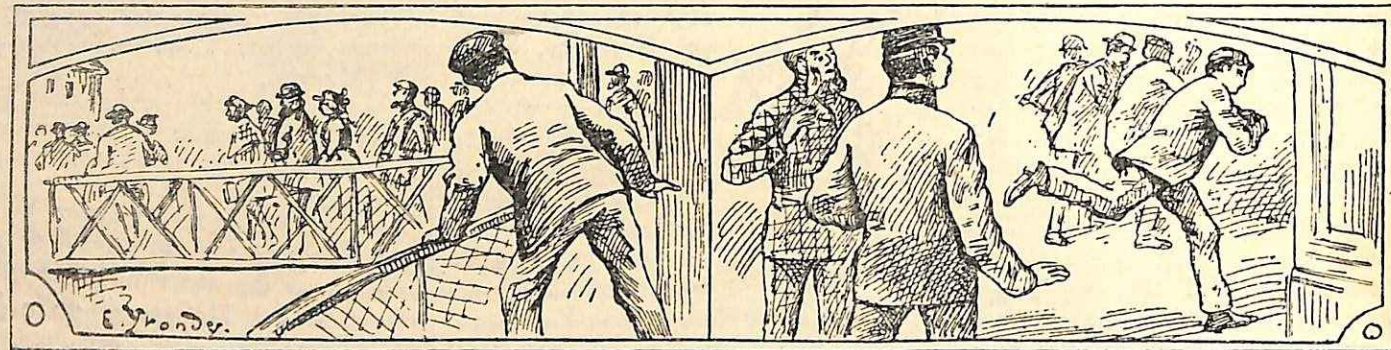
Ἀλλ' ἡ παρέλασις τελειώνει καὶ ὁ κλέπτης δὲν φαίνεται πούθεν!

Ἐξαφνα ἕνα χέρι στηρίζεται εἰς τὸν ὤμον τοῦ Μωρίς καὶ μιὰ ἡρεμὸς φωνὴ τὸν ἐρωτᾷ:—Δὲν θὰ ἐγῆς, φίλε μου;

Εἶνε ὁ πλοίαρχος εἰς τὸ σχεδὸν ἔρημον κατὰστρωμα.

—Ὅθι βέβαια, ἀποκρίνεται ὁ Μωρίς, ἀλλὰ ξέρετε, κ. πλοίαρχε, προσέχω τὴ γέφυρα, γιὰ νὰ τσακώσω τὸν κλέπτη τῆς κασσετίνας μου. Κ' ἐπειδὴ τὸν γνωρίζω...

—Ἀλήθεια; ὑποπτεύεσθε ὠρισμένον πρόσωπον; Ἀλλὰ θὰ τὸν εἶδατε τότε νὰ περναῖ...

ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν του. Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀδύνατος ἀκόμῃ καὶ ὁ ἱατρὸς διὰ νεύματος τῷ ἐπέβαλε σιγήν.

Ἐν τούτοις μία φωνὴ θερμὴ, παλλομένη, φθάνει εἰς τὴν ἀκοήν του. Εἶνε ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ καὶ καλὰ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

—Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω, λέγει θλίβων τὸ χέρι τοῦ Μωρίς. Σὰς ὀφείλω κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου. Ἐδεῖχθητε ἥρωας! Πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω, πῶς νὰ σὰς δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου; Σὰς ἱκετεύω, δεχθῆτε τὸ μικρὸν αὐτὸ δῶρον... πρὸς τὸ παρόν, διότι εἰς τὸ ἐξῆς ὅτι ἔχω σὰς ἀνήκει!

Κ' ἔβαλεν ἕνα χαρτί εἰς τὸ χέρι τοῦ νεοῦ...

Ἐπειτα ἀπεμακρύνθη παραπαίων ὡς μεθυμένος. Ἐπήγγαινε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ χαρὰν, ἀπὸ εὐτυχίαν.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Μωρίς, βασταζόμενος ὑπὸ τῶν βοηθῶν, κατορθώνει νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα, πίνει ἐν ἀναψυκτικόν, αἰσθάνεται τὸν ἐαυτὸν

ὅλον ἐν πυκνότερον, τὸν ἐμποδίζει. Ἀνθρώποι τοῦ σφίγγουν τὰ χέρια, τὸν σταματοῦν διὰ τῆς βίας, τὸν φιλοῦν.

Τελος πάντων τοὺς διαφεύγει.

Διασχίζει τὸ κατὰστρωμα, κυττάζει. ψάχνει παντοῦ, τίποτε!

Ἀφαντῇ ἡ κασσετίναν.

Ἐγχεῖ πλέον ξημερώσει. Αἱ ἀγκαὶ τῆς Ἀγγλίας ἀναφαίνονται ὑπὸ τὴν αἰωνίαν των ὀμίχλην. Πλησιάζουν εἰς τὸ Νιουχάδεν. Τὸ ἀτμόπλοιο ἐισέρχεται εἰς τὸν λιμένα καὶ ὁ Μωρίς ἐξακολουθεῖ ἀκόμῃ νὰ ψάχνῃ.

Ἐρωτᾷ τοὺς ναύτας, τοὺς ἐπιβάτας... κανεὶς δὲν εἶδε κασσετίναν.

Ἀπελπισμένος, περιέρχεται τὸ πλοῖον διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κλέπτην του. Τῷ λέγουσι, ὅτι ἕνας ναύτης ἐσήκωσε τὸ σακκάκι του ὀλίγας στιγμὰς ἀφοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Μήπως αὐτὸς ἐπῆρε τὴν κασσετίναν του;

Τὸν ζητοῦν, τὸν εὐρίσκουν. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ σακκάκι, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν κασσετίναν. Δὲν εἶδε τίποτε, βεβαιώνει ὅτι τίποτε δὲν ὑπῆρχε κοντὰ εἰς τὸ σακκάκι.

—Ὁχι ἀκόμῃ!

—Πῶς; εἶνε λοιπὸν κανένας ἄνθρωπος τοῦ πλοίου; ναύτης; ὑπάλληλος;...

—Ὁχι, κ. πλοίαρχε! εἶνε ἐπιτάτης, ἕνας λωποδύτης ποῦ τὸν κυνηγῶ ἀπὸ τὴ Ρουέν!

—Τότε, παιδί μου, τρέξε, γιὰτί ὅλοι οἱ ἐπιβάται βγήκαν. Αὐτοὶ ποῦ βλέπεις ἀκόμῃ ἐδῶ μέσα, εἶνε ὅλοι τοῦ πληρώματος.

—Ἀλήθεια; ψιθυρίζει κατὰπληκτος ὁ Μωρίς.

—Ναί, ναί. Καὶ τώρα ἕνα μόνο σοῦ μένει νὰ τρέξῃς στὸ τελωνεῖο. Εἶνε στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς προκυμαίας. Δὲν ἀφίνουν ἐκεῖ νὰ περάσῃ τὸ παραμικρὸ δέμα καὶ ἂν ὁ κλέπτης σου...

—Ἐνῶσα! Εὐχαριστῶ, πλοίαρχέ μου!

Καὶ ὁ Μωρίς ὁρμᾷ εἰς τὴν γέφυραν, βγαίνει εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ τρέχει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ τελωνεῖον.

Ἐνας νέος Ἀγγλος ἐδοκίμασε νὰ περάσῃ λαθραίως σιγάρα, ἀλλὰ τὸν ἐτάκωσαν. Ὁ ἄνθρωπος φωνάζει, οἱ

τελωνοφύλακες δὲν ἀκούουν τίποτε, τὰ σιγάρα κατὰσχονται καὶ ὁ παραβάτης ἀναγκάζεται νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μωρίς ἐπιθεωρεῖ τοὺς ταξειδιώτας ὁ κλέπτης του δὲν εἶνε οὔτ' ἐκεῖ!

Ἐξαφνα νέα φιλονεικία. Ἐνας Ἀγγλος μὲ κόκκινες φαβορίτες, φωνάζει, διαμαρτύρεται, ὑβρίζει, σπρώχνει τοὺς ὑπαλλήλους, κάνει σὰν δαιμονισμένος. Ὁμιλεῖ ἀπαίστως τὰγγλικά. Μίαν στιγμὴν ὅμως, χάνων τὴν ὑπομονὴν καὶ συγχρόνως τὴν φρόνησιν, τοὺς φωνάζει γαλλιστί:

—Μὴ τὴν ἀνοίξετε! μὴ!

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ πλησιάζει νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Ἀλλ' ἡ ἐκπληξὶς τὸν καρφώνει εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ κασσετίναν εἶνε στὰ χέρια ἑνὸς τελωνοφύλακος, ὁ ὁποῖος καταβάλλει ἀπεγνωσμένως προσπαθείας νὰ τὴν ἀνοίξῃ...

Ὁ Μωρίς συνέχεται. Ταχὺς ὡς ἀστραπή, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὰς συνεπειὰς τοῦ κινήματός του, ὁρμᾷ καὶ

ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὑπαλλήλου τὴν κασσετίναν. Ἐπειτα, ἐποφελούμενος τῆς στιγμιαίας ἐκπληξείας ποῦ προξενεῖ τὸ ἀπρόσπτον, τὸ τρελλὸν αὐτὸ ἄρπαγμα, ὀπισθοχωρεῖ, χώνεται μέσα εἰς τὸ πλῆθος καὶ γίνεται ἀφαντος...

Ἡ εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία ποῦ φεύγει ἀπὸ τὸ Νιουχάδεν διὰ τὸ Λονδῖνον, σφύριζει καὶ αἱ θύραι τῶν βαγονιῶν κλείονται μὲ κρότον.

Μετ' ὀλίγον ἐκκινεῖ.

Ἐξαφνα, ἕνας νέος, κυρμμένος κάτω ἀπὸ τὸν κανεπὲν ἐπὶ τοῦ βαγονιοῦ πρώτης θέσεως, βγαίνει, σηκώνεται, κλείει τὰ παραπετώματα τῶν θυρίδων καὶ πίπτει ἐξηντημένος εἰς τὸν καναπέν.

Εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

Πεθαμένος ἀπὸ τὴν κόυρασιν, ἀλλὰ νικητῆς, θριαμβευτῆς, εὐδαίμων!

Σφίγγει ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του ἕνα πρᾶγμα ὅχι μεγαλειότερον ἀπὸ κυτίον πούρων.

Ἡ κασσετίναν ἀνεύρεθ!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Μικρὸ μυρμηγκί, τόσο δά μικροῦτσικο, Ρεβίθι μεγαλοῦτσικο
Νὰ σύρῃ δὲν μποροῦσε μὲ τὸ στόμα του.
Μὲ πόδια καὶ μὲ σῶμα του.

Δὲν τὸ μποροῦσε· μὰ δὲν ἀπελπίστηκε·
Σὲ πέτρα συλλογίστηκε
Ψηλὴ νάνεβη· καὶ ἔτσι τὰ ματάκια του
Δυὸ βλέπον ἀδελφάκια του.

Τρεχάτο κατεβαίνει, σὰν πετούμενο.
Κι' αὐτὰ τοὺς λέει χαρούμενο:
«Ἐλάτε χέρι χέρι νὰ μοῦ δώσετε,
Κατὶ βαρὺ μαζί μου νὰ σηκώσετε...»

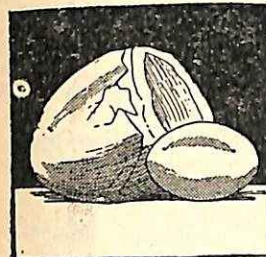
Κι' οἱ τρεῖς τοὺς τώρα πάνε στὴ φωλίτσα [τοὺς

Τὸ σπόρο, καὶ ἡ καρδίτσα τοὺς,
Γεμάτη ἀγάπη, τόσο εὐχαριστήθηκε,
Ποῦ πιά ποτὲ κανεὶς τοὺς δὲ χωρίστηκε.
Σπέντες, 1915.

(Κατὰ τὸν Αἰώπο) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

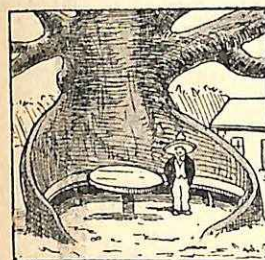
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Σπάνιον Εὐρύθημα

Μέσα εἰς αὐτὸν ὄρνιθος, βάρους 130 γραμμαρίων, εὐρέθη ἐν ἄλλο αὐτὸν μικρότερον, σχηματισμένον τελείως. Τὰ δύο κορὰ αὐτὰ εἶνε συνήθη. Ἡ περίπτωσις ὅμως αὐτὴ ἑνὸς τελείου αὐγοῦ, μὲ τὸ κέλυφος του, εὐρισκόμενον μέσα εἰς ἕν ἄλλο, εἶνε σπανιωτάτη.

Περίεργον Δένδρον

Εἰς τὸ πάρκον ἑνὸς πλουσίου κτηματίου, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μεξικου, εὐρίσκειται ἐν δένδρον, τοῦ ὁποῖου αἰγίγαντιαζαί ρίζαι ἀποτε-

Διπλῇ Εἰκὼν

μέ τὸ σαρίκι του. Καὶ ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶνε ἐπίσης ἀντίγραφον παλαιᾶς χαλκοτυπίας.

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α' Παύλιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στάνλεϋ

ΤΕΡ	ΕΥ	Α	Ο	ΛΥ	ΤΕΡ
ΨΙ	ΠΗ	ΡΑ	ΡΗ	ΠΗ	ΛΙ
ΜΝΙ	ΧΟ	Ε	ΤΩ	ΠΟ	ΚΑΛ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ γραμμαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Μουσῶν.

β' Λογοπαλίνδρον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Οἱ γέροντες δὲν ὑπάρχουν χωριστά. Οἱ νέοι ὑπάρχουν. —Τι λέγω;

γ' Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Question

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πενγκηπίσεως τῶν Δολλαρίων
Quelle est l'île qui pourrait bien
trouver sa place sur la tête d'une
coq

Restitution

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φράουλας

Jamais Stard que vaut mieux
Νὰ μετατεθεῖν κατὰλλήλως αἱ λέξεις
αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ μία παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις, ἐσυνόδησαν ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἑνὸς δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 6ου φύλλου

Α')	9	5	8	6	= 28
	4	7	3	5	= 19
	6	2	4	3	= 15
	0	1	8	2	= 11

6) Σπερχιός, Ἰναχός, Πηνειός, Σελινός, Ἐρασίνος, Μόρνος.

Τὸ πρῶτοντον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαίριος ἀ-
νανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ροδιακή Αύρα, κ. (Δ. Κ.) Δοξασμένοις
'Ελληνισμός, κ. (Α. Μ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μικρὸς Παγιανίνης, κ. Ἐνθουσιώδης Ἑλλην, κ. Ἐνωσις τῆς Κρήτης, κ. Βράχος τοῦ Ζαλόγγου, κ. Ἀκτίς Χαράς, κ. Ψαροπούλα, κ. Νεαρά Κρήσσα, κ. Ἑλλάς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κ. Πειραϊκὴ Αύρα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἡρώς Μανωλιάσας (0) μὲ Προγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Μὴ με Λησιμόνη, Διοπροφοροῦσαν, Ξανθὴν Νεραΐδαν, Τρελλὴν Νεραΐδαν.—ὁ Μισισιππὶς τοῦ Πίνδου (0) μὲ Ἀμαζόνα τοῦ Εὐξείνου, Αἰσθημα τῆς Πατρίδος, Ὑπερ Πατρίδος, Κιρκασίαν, Χρυσολαμπίδα.—ἡ Νεραΐδα τῶν Ἀνθέων (0) μὲ Κυπριακὴν Εὐκλειαν, Θέμον Βανιώτην, Ἡρώα τοῦ 1913.—ὁ Χάων (0) μὲ Τέλλον Ἀγρῶν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δοξασμένον Ρήνον, Φάωνα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Αὐτόνομον Ἠπειρον (θὰ σοῦ στέλλω εἰς τὸ ἐξῆς ὁκτὼ φύλλα· εὐχαριστῶ πολὺ)· Ψαροπούλαν (ἔστειλα)· Βέτο (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραν κάρταν)· Ὀμηρικὴν Ἰθάκην (ἔστειλα)· Νέον Ἑλληνα (ἔστειλα)· Θιακὸν Θαλασσόλυκον (ἔστειλα)· Ναυτάκι τῆς Δήμου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας)· Ἀγρυπνον Φύλλα (ἔστειλα)· εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπῶμα)· Μιλτ., Βιθ. (πρέπει νὰ διαδάσῃς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρουμτοῦ)· Ἀθιγγανίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· Κάστρον Καλαμῶν (σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ ἔχει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος· βέβαια ποῦ πρέπει νὰ γίνουν ἀγορασταὶ αὐτοῖς ποῦ ἔχουν τόση μανίαν νὰ διαδάξουν τὸ φύλλον· εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς τὰ δανείξῃς αἰωνίως γιὰ νὰ σοῦ τὰ χάνουν ἀπατσαλόμενοι;...) Ἑλληνα Πρόσκοπον (ἔστειλα)· Εὐάνθιαν Δουκ. (ἔστειλα)· ἔχασες τὴν Πρωτοχρονίαν, ἀλλὰ θὰ ἰδῇς τὰ καρναβάλια)· Φιλόπατρην Μακεδόνα (ἔλαβα, σ'εὐχαριστῶ· χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ βέβαια, ὁ καλὸς φίλος σὲν ἀνάγκη δειννεται)· Γενναίωψον Στρατηλάτην (εἰμφορεῖς νὰ πάρῃς Ἀθρόον Βραβεῖον· τὸ β' τοῦ Ξεσπῶματος δὲν ἀποκλείει)· Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, ἀλλὰ διατὶ δὲν μὲ γράφεις συχνότερα;)· Μικρὸν Πρόσκοπον (ἔστειλα)· Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (ἐάν δὲν εὖρη κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα λέξεις, θὰ βραβεύῃ ὅποιος εὖρη τὰς ἐνδεκα· τέλος πάντων ὅποιος εὖρη τὰς περισσοτέρας· καὶ ἐάν εὖρουν πολλοὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν λέξεων, θαποφασίῃ ὁ κλῆρος)· Λιλικῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς)· Λημισπούλαν (ἐπίσης)· Βράχον τοῦ Ζαλόγγου (γράφε μου κ' ἐκτενέστερα· ὅποιος θέλει, εὐρίσκει καὶρόν· νομίζεις, ὅτι οἱ ἄλλοι ποῦ μοῦ γράφουν, δὲν ἔχουν μὲνῆματα καὶ δὲν παίρνουν ἄριστα;...) Ἀκτίνα Χαράς (λοιπόν, ἄς ἐλπίσω φέτος... φέτος)· Γέρον τοῦ Μοριά (ἔστειλα, εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπῶμα)· Πανελλήνιον Πόθον, Μόζαρτ, Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21ην Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Μαρτίου

90 Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Μ' ἐπιβεβαιωτικὸν
Τὸν λαὸν ἐάν ἐνώσῃς,
Βασιλέα ὁμηρικόν
Παρειὺς θὰ φανερῶσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεταχτῆς Νεραϊδοῦλας

91. Μεταγραμματισμός

Εἰς Κράτος τῆς Ἀσίας
Δυὸ γράμματα ἂν ἀλλάξῃς,
Ἐν Κράτος τῆς Εὐρώπης
Ἐμπρὸς σου θὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθηματος τῆς Πατρίδος

92. Τονόγραφος

Ὅπως ἔχει, εἶνε πόλις
Ἄρα... μεγαλύτερῃ σου.
Ἄν τὴν παροχρητονίσῃς,
Γίνεται μικρότερῃ σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπιδοφόρου Κυανολευκού

93. Αἶνιγμα

Λαμπρότατος ἀστὴρ τὸ ἀρσενικόν μου
Χώρ' ἀσιατικὴ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀσιέρος

94. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

+ * * * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
+ + * * * * * = Φονικὸν ὄπλον.
+ + + * * * * = Γεωμετρικὸν σχῆμα.
+ + + + * * * = Ἰερὸν πλοῖον.
+ + + + * * * = Ἑλλήν ποιητής.
+ + * * * * * = Βασιλεὺς σύγχρονος.
+ * * * * * = Ὀμηρικὸς ἥρωας.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν: γῆ, πηλίσιον θαλάσσης, οὐσία εὐδότης, ἐπιθετον, σύμφωνον. Ἡ καλύτερὸς τῆς εἶνε πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίωψου Στρατηλάτου

95. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἠπειρος—οὐσιαστικόν=γράμμα + (θεὰ—γράμμα=) Θεὸς αἰγύπτιος + (Ἀρχαῖος σοφός—γράμμα=) οὐσιαστικόν.
Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδόδαφνης

96—100. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

νόμος, Κύρος, καλὸς, μέλας, νῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

101. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὖρεθον ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μέταλλον κοινόν:
Θῆρος, πρόσκαρος, ὀρθόν, δούλος, χοιρὶς, φρετινός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλῆος

102. Ἑλλειποσύμφωνον

εε—ε—α—αα—ηε—ε—α—ετω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

103. Γριφος

στον στον στον τι τι
κακκ ια π' α

στον στον τι τι
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θαλασσοπούλι τοῦ Σιόλου

ΛΥΣΕΙΣ

[τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43]

451. Λευκωσία (λευκός, ἱα.) — 452. Φύκος (φῦ, Κῶς.)

453. Π Ο Ν Δ Ο Σ
Ι Υ Κ Ρ Ρ Υ Θ
Λ Ω Ν Ε Ο Λ Α Ι
Ο Ν Ο Δ Α Λ Ο
Σ Σ Ο Ν Σ

454. Πέλος—λίπος—πόλις. — 455. Λυδών—Κύων. 456. ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ (ἄρμα, Ρόδος Δαναοῦ, νομός, Ἴονιον, Σόδομα.) — 457. ΠΑΔΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΜΗΑΟΝ (ΠΑΜΙσις, ΑΘΗΝαι, ΔΗΛος, ΟΝΟς, ΣΑΝτός.) — 458. Γονεὶς δεῖ αἰδεῖσθαι. — 459. Εἰς τὰς ὕβρεις περιφρόνησις (εἰς τὰ σῖ-θρ' εἰς περ-οἰ φρο-ν' εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε'—Σ]

Ἐπειδὴ αἰσθάνομαι ἀρκούντων τινὰ συμπάθειαν πρὸς τὴν **Βαλκανικὴν Συμμαχίαν** καὶ τὴν πρῶτην **Τσοῦχραν**, ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφῆσαι μετὰ τῶν, ἂν δέχωνται.

Πεταχτὴ Νεραϊδοῦλα.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιχρήτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Ἰανουαρίου

ἈΘΗΝΩΝ. Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Ἰωάννα Κοσμετάτου, Σπ. Α. Μάμος, Αἰκατερίνη Γ. Μαρούλη, Ματωμένο Ἡλιοβασιλεμα, Θεοδώρα Ν. Μαντζούνη, Γ. Πουλίκος, Ἐμ. Ἀληγός, Μάριμα Ρογκοπούλου, Λιλή Καλογεροπούλου, Ρουμελιωτάκι, Γ. Κολυδάς, Φανή Α. Κοκκίνη, Ι. Κ. Μελισσηνός, Θεοδώρα Καραβέλλου, Ἡλ. Π. Σούρου, Ι. Πετρόχειλος, Χρ. Μ. Κονδύλης, Σπ. Χ. Τσακίρης, Ἀμαλία Τσάχ, Ἐ. Κοντογιάννης.

ΑΙΓΙΝΗΣ. Μικρὸς Παγιανίνης. ΑΡΓΟΥΣ. Ἀγ. Χρ. Λύδας. ΒΟΛΟΥ. Ἀλ. Γ. Παναγιωτόπουλος, Ἐνα Βολιωτάκι, Δημ. Ε. Εὐαγγέλου, Ἀν. Α. Καραμεισίνης, Ἀργίνη Κ. Λυκαοπούλου, Ἰωάν. Β. Παπαθανασίου, Ἡλ. Γκιανής, Εὐ. Ν. Τσαντίλης, ΓΥΘΕΙΟΥ. Πιπίνα καὶ Νίνα Β. Τζωρτζάκη.

Ὀλγα Α. Μορδὴμα. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Διαπάκης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Χρυσάλλης. ΙΘΑΚΗΣ. Γρ. Α. Κασσιανός, Νίνα Αὐγουστή. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Χατμ. Ι. Λευτ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τὸ Μέλλοντος, Ἀγγ. Βλάχος, Σπ. Θ. Αεσούλας, Κερκυραῖκος Διάβολος.

ΛΑΥΡΙΟΥ. Ἀδελφὸς Ν. Καρῆ. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Ν. Θ. Λουκόπουλος. ΜΕΣΣΗΝΗΣ. Ἰωάννης Π. Τσαγγάλης, Ν. Ἀποστόλου.

ΠΑΤΡΩΝ. Μικρὸς Εὐέλπης, Σ. Α. Κουτσουτίδης, Σπ. Ἡλ. Κοτσινάκης, Γλαῦκος ὁ Πατρὺς, Πατριὸς Ναυτάπουλο, Μαντίνα Π. Παπαγιαννοπούλου.

ΠΕΡΑΙΩΣ. Π. Α. Στεμνιωτῆς, Ἀπ. Χ. Ἀρβελόπουλος, Κ. Ι. Ξεφράς, Γ. Σ. Σταυριανός.

ΣΥΡΟΥ. Ν. Ι. Βατῆς, Στυλ. Π. Δημητρακάκης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Γ. Ν. Μπατζίλας, Αἰών. Σ. Προτοπαπᾶς, Ναν. Ι. Βασιλόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Κική Α. Εὐστρατιάδου, Τασία Χ. Οικονομοπούλου.

ΧΙΟΥ. Εὐάγ. Α. Σωφρεῖμ, Γ. Βαφιαδάκης, Γ. Α. Γεμελιός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκόντων τὴν λύσιν τὰ δῶματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἑξῆς τοῖς: ΣΗΥΡΟΣ Α. ΜΑΜΟΣ, ἐν Ἀθήναις, ΣΗΥΡΙΑΩΝ Θ. ΔΕΣΥΛΑΣ ἐν Κερκυρᾷ καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἐν Χίῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.